

Israëlzondag 2025

'Rotsvast'. Dat thema is gekozen voor de Israëlzondag van dit jaar, 5 oktober. Dit beeld kan reacties oproepen. Iemand denkt: hoe komt de kerk erbij om in de huidige omstandigheden positieve aandacht aan Israël te geven? Daarvoor moet je inderdaad een hart van steen hebben. Of (on) gevoelig zijn als een rots.

Begrijpelijk wellicht, als we beseffen wat de dagelijkse berichtgeving over Gaza met ons doet. In veel kerken is het daarom lastig om het over Israël te hebben. Er zijn voorstanders, die stellen dat de berichtgeving over Israëls acties eenzijdig is en dat Israël zich volkomen terecht verdedigt. Hamas heeft immers zijn ware gezicht laten zien. Als ze de kans krijgen zal hun diepe haat tegenover Joden in daden omgezet worden. Mag Israël zich dan teweer stellen, ook als Hamas mensen als schild gebruikt?

Daar tegenover vinden veel kerkleden het onbegrijpelijk dat iemand zo kan denken, omdat het leed voor de mensen in Gaza onnoemelijk veel groter is dan het leed dat Israël is aangedaan. Daarom dient de kerk zich alleen maar te verzetten tegen het machtsmisbruik van de staat Israël... Het resultaat is een patstelling waardoor het thema Israël meestal gemeden wordt, om emotionele debatten – of erger, te voorkomen. Tal van regio's, zelfs in en rond het Midden Oosten, laten eveneens een onnoemelijk leed zien, maar geen regio weet zoveel los te maken als juist Israël.

Hartstochtelijk lied

Hoe komt dat? Misschien wel juist vanwege (de werkelijkheid van) het hoofdstuk uit de Bijbel dat deze week in de synagoge gelezen wordt en dat de aanleiding was voor de keuze van het thema 'rotsvast'. Het gaat om het lied van Mozes in

Deuteronomium 32, waarin God beschreven wordt als 'Rots'. Het is een hartstochtelijk lied, gericht aan mensen die God vaarwel hebben gezegd. De Rots die hen heeft voortgebracht hebben ze verlaten (vs.18). Wat doet deze Rots? Hij verkoopt zijn volk! (vs. 30). Andere volken vernederen Israël. Totdat... er een omkeer komt in het lied, als God ziet dat hun kracht vergaan is (vs. 36). En dwars door alles heen treedt God voor hen in de bres: 'ze zullen zien dat Ik God ben, dat Ik leef, en dat er geen God is, behalve Mij' (vs. 39). Een koude Rots? Hier klopt een warm Hart, die niet loslaat wat Hij begon. Ondanks dat zijn volk het er niet naar gemaakt heeft, roept Hij hen hartstochtelijk op: Zie toch dat Ik jullie Rots blijf waar je op bouwen kunt!

Gezamenlijke Rots

Als het om Israël gaat, zou dát ons gesprek moeten bepalen. In de synagoge wordt God deze week God aanbeden als deze Rots, in het gebed dat Hij hen niet loslaat. Is dat ook ons gebed voor Israël? En voor onszelf? Als God voor hén geen Rots meer zou zijn, hoe weet je dat Hij het voor ons wel zal zijn en blijven?

Hoe kan onze gezamenlijke verbondenheid met Hem als Rots gestalte krijgen, zodat die ons een nieuw zicht op Gods trouw kan geven... en die ons de juiste houding geeft naar Israël en Joden? Daarom haalt Paulus het laatste vers uit ditzelfde Deuteronomium 32 aan in zijn brief aan de Romeinen: 'Wees blij, heidenen, dat je met dit volk verbonden bent!' (vrije weergave van Rom. 15:10/Deut. 32:43).

Om de bezinning hierover te stimuleren heeft het CIS een preekschets met gespreksvragen aangeboden, artikelen om het gesprek te verdiepen, verwerkingsmateriaal voor kinderen en een video van Israëlwerker Geert de Korte. Zie www.hetcis.nl/israelzondag2025. «